

РЕШЕНИЕ

№ 1498

гр. С., 28.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 22 -РИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и осми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: В. АНГ. Г.

като разгледа докладваното от В. АНГ. Г. Административно наказателно дело № 20211110212541 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на ЕТ „Д...“, ЕИК (.....), срещу наказателно постановление (НП) № 22-007531 от 16.08.2021 г., издадено от директор на дирекция „Инспекция по труда“ – С. (Д ИТ – С.), с което на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ) на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лева за нарушение на чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 от КТ.

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на атакуваното наказателно постановление, поради допуснати нарушения на процесуалния и материалния закон. Към съда се отправя искане да отмени обжалваното НП, а алтернативно – да намали наложеното наказание до неговия законов минимум.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява и се представлява от процесуални представители, които поддържат жалбата и молят за отмяна на атакуваното НП. Допълнително излагат съображения в писмени бележки, като молят съда да приеме, че не е налице твърдяното нарушение.

Въззиваемата страна, редовно призована, се представлява от процесуален представител, който иска от съда да потвърди наказателното постановление, оспорвайки жалбата. Поддържа се законосъобразност и правилност на процесното НП и се прилагат писмени бележки в подкрепа на тезата. Претендира се юрисконсулско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на адвокатско такова.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 24.06.2021 г. е извършена проверка от служители на дирекция „Инспекция по труда“ – С. по спазване на трудовото законодателство в обект, находящ се в гр. С., ж.к. „Х. Д.“, бл. .., вх. Г, ет. 3, ап. 7, в който били извършвани ремонтни дейности от ЕТ „Д...“. Собственикът на ЕТ „Д...“ саморъчно декларирал обстоятелството, че лицето Х. Е. К. е полагало труд в посочения обект: правил подови замазки в жилището. К. К. В., работил на обекта, както и Ц. Н. Н., собственикът на апартамента, в който били извършвани ремонтните дейности, също декларирали, че Х. К. е полагал труд в обекта. В тази връзка от ЕТ „Д...“ било изискано да представи трудовото досие на Х. К.. В писмено обяснение от 06.07.2021 г. Т.Т. посочил, че не разполага с такова, тъй като не е сключвал трудов договор с К.. Проверката продължила по документи до 13.07.2021 г., като било установено, че на 24.06.2021 г. ЕТ „Д...“, в качеството си на работодател, приел Х. Е. К., нает по устно договаряне за „зидаромазач“, да извършва ремонтни дейности на посочения по-горе обект, без да е сключил трудов договор в писмена форма и без да е уредил отношенията по предоставяне на работна сила с лицето като трудово правоотношение. За констатациите от проверката е съставен протокол за извършена проверка изх. № ПР2121568/ 13.07.2021 г.

Въз основа на установеното, св. Н. Л. В., на длъжност „инспектор“ при Д ИТ – С., в присъствие на двама свидетели по чл. 40, ал. 3 от ЗАНН и на собственика на ЕТ „Д...“, съставил против жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22-007531/ 13.07.2021 г. Актосъставителят счел, че е налице нарушение на чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 от КТ. Актът бил подписан от актосъставителя и свидетелите по него и бил връчен на едноличния търговец, който го подписал и в съответната графа

отбелязал, че възразява и че ще изложи аргументи в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. В законоустановения тридневен срок постъпили писмени възражения срещу акта, в които Т.Т. оспорва фактическите обстоятелства в АУАН и сочи, че Х. К. не е полагал труд в полза на ЕТ „Д...“, като единствено била налице уговорка за сключване на трудов договор, но това не се случило поради обстоятелството, че трудовата книжка на К. била задържана от предходен негов работодател.

Въз основа на така съставения АУАН, при пълна идентичност на описаното нарушение и дадената правна квалификация и приемайки депозираните срещу акта възражения за неоснователни, директор на дирекция „Инспекция по труда“ – С. издал обжалваното наказателно постановление № 22-007531 от 16.08.2021 г., с което на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 3 от КТ наложил на ЕТ „Д...“ имуществена санкция в размер на 3 000 лева за нарушение на чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 от КТ. Атакуваното НП било връчено на едноличния търговец на 23.08.2021 г., а жалбата срещу него постъпила при наказващия орган на 26.08.2021 г.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото гласни и писмени доказателства и доказателствени средства: показанията на свидетелите Н. Л. В., Ц. Н. Н., К. К. В. и Рабие Хсаян (частично); АУАН, протокол за извършена проверка, трудов договор на КР. В., копия на декларации от Т.Т., КР. В., Ц. Н., обяснения (писмени сведения) от Т.Т., копия на призовки на основание чл. 45, ал. 1 от АПК, копия на постановления за обявяване съществуването на трудово правоотношение, копие от писмено възражение, копия от заповеди за компетентност и длъжностни характеристики, както и от останалите материали по делото.

В съдебно заседание свидетелят К. К. В. потвърждава констатациите по АУАН, съобщава за извършената проверка и за установеното нарушение. Съдът кредитира показанията на свидетеля като последователни, логични и непротиворечиви. Съдът възприе с доверие и показанията на свидетелите Ц. Н. Н. и К. К. В., тъй като същите са последователни, подробни и кореспондират с писмените доказателства по делото. От показанията на тези свидетели се потвърждава обстоятелството, че в обекта, находящ се в гр. С., ж.к. „Х. Д.“, бл. ..., вх. Г, ет. 3, ап. 7, Х. Е. К. е полагал труд в полза на ЕТ „Д...“, като последният предоставял материалите, необходими за ремонта.

Съдът цени показанията на Рабие Хсаян единствено в частта досежно уговорката между лицата Т. и К., последният да работи на посочения обект, тъй като тази част кореспондират с останалия доказателствен материал; в останалата си част показанията на този свидетел не се подкрепят от доказателствата по делото и представляват опит за изграждане на защитна версия, ползваща жалбоподателя за постигане на благоприятен за последния изход по делото. В показанията си св. Рабие Хсаян заявява, че е участвал в ремонта на въпросния апартамент, като извикал К., за да му помогне, а последният чакал да му бъде върната трудовата книжка, за да започне работа при жалбоподателя. Тези твърдения се опровергават от показанията на свидетелите Н. и В. и декларираното от тях писмено на 24.06.2021 г. Свидетелят В. е категоричен, че на обекта работил единствено с К., като са започнали да полагат труд там още в началото на ремонта. В този смисъл е и посоченото от св. Н. в декларация от 24.06.2021 г., а именно, че на обекта още от началото на ремонта работили двама майстори – Х. К. и КР. В.. Ето защо настоящият съдебен състав даде вяра на показанията на св. Хсаян единствено в посочената по-горе част.

Съдът прецени писмените доказателства като относими, събрани и приобщени по предвидения в закона ред.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от процесуално легитимирано лице и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което е *процесуално допустима*.

Разгледана по същество, същата е *неоснователна*.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН, в това производство районният съд следва да провери законността на обжалваното НП, т.е. дали правилно е приложен както процесуалния, така и материалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал.1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН. В изпълнение на това свое правомощие съдът не констатира да са допуснати процесуални нарушения при установяването на административното нарушение и издаването на наказателното постановление, водещи до отмяната му. АУАН е съставен от компетентно длъжностно лице – инспектор в дирекция „Инспекция по труда“ – С., съгласно изискването на чл.

416, ал. 1, вр. чл. 399, ал. 1 от КТ. Атакуваното НП е издадено от компетентен орган – директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което е изпълнено правилото на чл. 416, ал. 5 от КТ, тъй като същият е оправомощено от изпълнителния директор на ИА „Главна инспекция по труда“ длъжностно лице и съгласно т. 4 от приложената по делото Заповед № 3-0058 от 11.02.2014 г. е компетентен да издава наказателни постановления за нарушенията установени от инспектори при съответната дирекция. Спазени са и давностните срокове по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН за съставяне на АУАН и издаване на НП.

Съдът служебно констатира, че двата процесуални акта /АУАН и НП/ съдържат визираните в чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН като минимално изискуемо съдържание реквизити. Нарушението е точно и ясно описано, като са посочени датата, мястото и обстоятелствата, при които е извършено, дадена му е и съответната правна квалификация. Не е налице противоречие между словесното описание на фактите и дадената правна квалификация.

Съставът на съда намира, че не са допуснати нарушения при съставянето и връчването на АУАН, доколкото той е съставен в присъствието на двама свидетели по чл. 40, ал. 3 от ЗАНН, което изрично е посочено в АУАН, както и на едноличния търговец. Актът е подписан от последните и от актосъставителя, връчен на едноличния търговец, който в пълна степен е реализирал правото си на защита, като е подал и писмени възражения срещу акта. От друга страна страна, процедурата по връчване на обжалваното НП също е редовно извършена.

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана за извършено в качеството му на работодател нарушение на чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 от КТ. Легална дефиниция на понятието „работодател“ е дадена в § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КТ и това е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение. Безспорно се установи, че жалбоподателят има качеството на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ и като такъв е адресат на разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от

КТ. Съобразно императивната разпоредба на чл. 62, ал. 1 от КТ, работодателят ЕТ „Д...“, ЕИК (.....), е следвало да сключи с лицето Х. Е. К. трудов договор в писмена форма. По делото не са ангажирани доказателства за изпълнение на това задължение от жалбоподателя, като същият не оспорва обстоятелството, че не е сключил трудов договор с посоченото лице. Ето защо правилно е прието от административнонаказващия орган, че е осъществен състав на административно нарушение по чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 от КТ.

Основните възражения, които са изложени в жалбата и се поддържат в настоящото съдебно производство, са в насока, че Х. Е. К. не е престира труд в полза на ЕТ „Д...“ и за последния не е възникнало задължение за сключване на трудов договор с К.. Твърди се още, че жалбоподателят бил в процес на преговори за сключване на трудов договор с К. и започване на работа от К. като „зидаромазач“, в каквата връзка Т. дал на К. ключ от посочения по-горе обект. Посочените възражения съдът намира за неоснователни и същите се опровергават от формираната по делото доказателствена съвкупност, от която безспорно се установява, че жалбоподателят приел К. да предоставя работна сила, като престира труд като зидаромазач в посочения обект, без да е сключил трудов договор с него. Противно на твърденията в жалбата, едноличният търговец лично писмено е декларирал, че е „ползвал“ К. да направи подови замазки в жилището. В този смисъл са и показанията на свидетелите Н. и В., както и писмено декларираните от тях обстоятелства. От последните се установява, че Х. К. и КР. В. са работили заедно в процесния обект – апартамент, собственост на св. Н., като са започнали да полагат труд в обекта още в началото на ремонтните дейности, а материалите, които ползвали, им били предоставени от ЕТ „Д...“.

С оглед на изложеното до тук се установява, че жалбоподателят е възложил изпълнението на работа на длъжност „зидаромазач“ с конкретно работно място и работно време на Х. К., като му е предоставил и материали за извършване на работата, при наличие на йерархическа зависимост между двете лица, което характеризира отношенията между жалбоподателя и К. като трудови. Съгласно чл. 1, ал. 2 от КТ, отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения, а съгласно чл. 62, ал. 1 от КТ, трудовият договор се сключва в писмена форма. В качеството си на работодател, ЕТ „Д...“ е следвало да сключи с К. трудов договор в

писмена форма, като по делото безспорно е установено, че към 24.06.2021 г. това не е било сторено.

В контекста на изложеното е видно, че изпълнителното деяние, с което е осъществен съставът на нарушението, е свързано с приемане на работа на работник без наличие на сключен трудов договор в писмена форма. Извършването на нарушението се явява безспорно доказано.

Предвид на обстоятелството, че административното нарушение е извършено от едноличен търговец, чиято отговорност е обективна и безвиновна, въпросът за субективната страна на деянието не следва да се обсъжда.

Нарушението на разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от КТ е формално, на просто извършване, същото не предвижда настъпването на съставомерни вредни последици извън самия факт на осъществяването му. Съдът намира, че не разполага с правомощие да квалифицира нарушението като „маловажно“ по смисъла на чл. 415в, ал. 1 от КТ, при приложимост в случая на ограничението, въведено с разпоредбата на чл. 415в, ал. 2 от КТ, и счита, че правилно не е намерил приложение институтът на чл. 28 от ЗАНН, основно от гледна точка на естеството на самото нарушение, застрашаващо обществените отношения, свързани с предоставяне на работна сила и правата на работника.

Наложената на жалбоподателя имуществена санкция е постановена в предвиден от закона размер. Съдът намира същия за справедлив, с оглед тежестта на нарушението и предвид спазване на разпоредбата на чл. 12 от ЗАНН.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваното наказателно постановление е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора, право на разноски има въззиваемата страна, която претендира юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя, на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 от ЗАНН, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, и намира, че то следва да е в размер на 100.00 лева. Касае се за съдебно производство, протекло в две съдебни заседания, в които са разпитани четирима свидетели, затова следва да се присъди възнаграждение в упоменатия размер.

Мотивиран от горното и на основание чл. 63, ал. 9, вр. ал. 2, т. 5, вр. ал. 1
ЗАНН, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-007531 от 16.08.2021 г., издадено от директор на дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 3 от КТ на жалбоподателя ЕТ „Д...“, ЕИК (.....), е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лева за нарушение на чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 от КТ.

ОСЪЖДА ЕТ „Д...“, ЕИК (.....), да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 от ЗАНН, сумата от 100.00 лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение в производството.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - С. град в 14-дневен срок от получаване на съобщение, че решението е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____